

Františkovo slovo

č.29

Pán posvěcuje soužením

Je útěšné vědět, že jsou bratři a sestry, kteří dosáhli nebe

Smrt není posledním slovem lidského údělu

Považovat druhé za lepší, tak se vytváří atmosféra svornosti

Vzkříšení je odpověď na dlouhé hledání Božího lidu

Papež o strachu před nezištnou Boží štědrostí

Bůh není spekulant, nýbrž Otec

Petrův nástupce: Pomáhejme církvi být stále více v Kristu a s Kristem

Kde je moje vlast? V nebi či na zemi?

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Pán posvěcuje soužením

Na římském hřbitově Campo Verano dnes odpoledne papež František sloužil zádušní mši svatou za všechny věrné zemřelé. Za účasti několika tisíc věřících pronesl Petrův nástupce homilii, ve které načrtl tři obrazy vyplývající z prvního čtení (Zj 7,2-4.9-14): obraz pustošení, velkého zástupu lidí a Boha. Svoji improvizovanou promluvu papež František končil:

„Už teď jsme Boží děti – slyšeli jsme v druhém čtení (1 Jan 3,1-3) – ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je“. Toto je naděje! A to je Pánovo požehnání, které dosud máme: naděje. Naděje, že se smiluje nad Svým lidem, že se smiluje nad těmi, kdo jsou ve velkém soužení. A že se smiluje také nad těmi ničiteli, aby se obrátili. Takto postupuje svatost církve, s těmito lidmi, s námi, kteří budeme vidět Boha tak, jak je. A jaký by měl být náš postoj, chceme-li se stát součástí tohoto lidu a jít k Otci v tomto světě, kde se pustoší země, stvoření, morálka, dějiny, rodiny a všechno. Jedině na této cestě! Nechá nás však projít ošklivými věcmi.. postaví nás před problémy. Jedině tato cesta nás povede vpřed. A tak tento lid, který dnes tolik trpí egoismem ničitelů, našich bratří ničitelů, tento lid postupuje vpřed blahoslavenstvími, nadějí, že najde Boha a spatří Jej svýma očima, nadějí, že se stane svatým, nadějí v definitivní setkání s Ním.

Pán ať nám pomáhá a udělí milost této naděje, ale také milost odvahy vyjít ze všeho toho pustošení, ze vší té devastace, životního relativismu, odstraňování druhých, odstraňování hodnot, odstraňování všeho, co nám dal Pán: odstraňování míru. Kéž nás osvobodí a dá nám milost jít s nadějí, že se jednoho dne setkáme s Ním osobně. Tato naděje, drazí bratři a sestry, neklame.“

Je útěšné vědět, že jsou bratři a sestry, kteří dosáhli nebe

Více než třicet tisíc lidí se dnes za krásného slunečného počasí shromáždilo na Svatopetrském náměstí, aby si vyslechli promluvu Petrova nástupce věnovanou dnešní slavnosti Všech svatých. Papež František mimo jiné řekl:

„Toto nádherné společenství, tato nádherná společná jednota mezi nebem a zemí se nejnvýrazněji a nejsilněji naplňuje v liturgii, a především ve slavení eucharistie, která vyjadřuje a uskutečňuje nejhlubší jednotu mezi členy církve. V eucharistii se totiž setkáváme se živým Ježíšem a jeho silou a skrze Něj vstupujeme do společenství s našimi bratry ve víře – s těmi, kteří žijí s námi zde na zemi, i těmi, kteří nás předešli do jiného života, života bez konce. Tato skutečnost nás naplňuje radostí. Je krásné mít mnoho bratří ve víře, kteří krácejí po našem boku, podporují nás svou pomocí a společně s námi se ubírají toutéž cestou k nebi. A je útěšné vědět, že jsou jiní bratři, kteří již nebe dosáhli, očekávají nás a modlí se za nás, abychom společně mohli na věčnosti nazírat Otcovu slavnou a milosrdnou tvář.“

Smrt není posledním slovem lidského údělu

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Včera jsme slavili slavnost Všech svatých a dnes nás liturgie vybízí, abychom pamatovali na věrné zemřelé. Tyto dvě příležitosti jsou vnitřně spojeny a stejně jako radost a slzy nacházejí v Ježíši Kristu syntézu, která je základem naší víry a naší naděje. Církev se totiž na jedné straně raduje z přímlyvy svatých, kteří ji podporují v jejím poslání hlásat evangelium, a na druhé straně - stejně jako Ježíš - pláče spolu s těmi, kdo strádají odloučením od svých

drahých, a jako On a díky Jemu pronáší díkůvzdání Otci, který nás osvobodil od nadvlády hříchu a smrti.

V těchto dnech mnozí navštěvují hřbitov, který je, jak samo slovo naznačuje, „místem odpočinku“, očekávání konečného probuzení. **Jak krásné je pomýšlení, že sám Ježíš nás probudí! Ježíš zjevil, že tělesná smrt je jako spánek, z něhož nás probudí On.** V této víře se – i pomyslně – zastavujeme u hrobů svých drahých, těch kdo nás měli rádi a prokazovali nám dobro. **Dnes jsme však povoláni vzpomenout na všechny i na ty, na které nikdo nevzpomíná. Pamatujme na oběti válek a násilí, množství „maličkých“ tohoto světa deptaných hladem a bídou; pamatujme na bezejmenné, kteří jsou ve společných hrobech. Pamatujme na bratry a sestry zabitě proto, že byli křesťany, a na ty, kteří obětovali svůj život při službě druhým. Svěřme Pánu zvláště ty, kteří nás opustili během tohoto roku.**

Církevní tradice vždycky vybízela k modlitbě za zesnulé, zejména slavením eucharistické bohoslužby, která je tou nejlepší duchovní pomocí, kterou můžeme poskytnout jejich duším, zvláště těm nejopuštěnějším. **Základem modlitby za duše zemřelých je společenství mystického Těla.** Jak zdůrazňuje Druhý vatikánský koncil, „putující církev uznala bez váhání toto společenství celého tajemného těla Ježíše Krista, a proto už od prvních dob křesťanského náboženství konala památku zesnulých s velkou úctou“ (*Lumen gentium*, 50).

Vzpomínka na zesnulé, péče o hroby a zádušní mše jsou svědectvím důvěřivé naděje, která má kořeny v jistotě, že smrt není posledním slovem lidského údělu, poněvadž člověk je určen k životu, který nemá hranice, a svůj původ a dovršení má v Bohu. Obrátme se k Bohu následující modlitbou: „Bože nekonečného milosrdenství, svěřujeme tvé nezměrné dobrotě ty, kteří odešli z tohoto světa na věčnost, kde očekáváš celé lidstvo vykoupené drahocennou krví Krista, tvého Syna, který zemřel na odčinění našich hříchů. Nehleď Pane na mnohou lidskou chudobu, bídu a slabost, až staneme před Tvým soudem, abychom byli odsouzeni k blaženosti nebo zavržení. Obrát k nám Svůj slitovný pohled, rodící se z něhy Tvého srdce, a pomoz nám jít cestou plného očistění. Nikdo z Tvých dětí ať nezahyne ve věčném ohni pekla, kde již není lítosti. Svěřujeme Ti, Pane, duše svých drahých, lidí, kteří zemřeli bez svátostné útěchy anebo neměli ani v závěru svého života možnost litovat. Nikdo ať se neobává setkání s Tebou po pozemské pouti, v naději, že bude přijat náručí Tvého nekonečného milosrdenství. Sestra tělesná smrt ať nás nalezne, jak bdíme v modlitbě a s dobrými skutky, které jsme prokázali během svého dlouhého či krátkého života. Pane, nic ať nás neoddálí od Tebe na této zemi, ale všechno a všichni ať podporují naši vroucí touhu spočinout pokojně a věčně v Tobě. Amen.“ (P. Antonio Rungi, passionista, *Modlitba za zemřelé*).

S touto vírou ve svrchovaný úděl člověka **se nyní obrátme k Matce Boží, která pod křížem vytrpěla drama Kristovy smrti a měla pak účast na radosti Jeho vzkříšení. Ona, Brána nebeská, kéž nám pomůže stále více chápat hodnotu modlitby za duše zemřelých. Oni jsou nám nablízku!** Kéž je nám oporou na každodenní pozemské pouti a pomůže nám, abychom nikdy neztratili z obzoru poslední cíl života, kterým je Ráj. S touto nadějí, která nikdy neklame, jděme vpřed!

3.11.2014

Považovat druhé za lepší, tak se vytváří atmosféra svornosti

Hašteřivost a touha po prázdné slávě jsou červotoči, kteří oslabují církev. **Je však zapotřebí jednat pokorně a svorně a nehledat vlastní zájem** – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Papež komentoval čtení z listu Filipánům (2,1-4) a poznamenal, že radostí biskupa je vidět ve své církvi lásku, jednotu a svornost. **„Tato harmonie – zdůraznil – je milost. Působí ji Duch svatý, ale my musíme ze své strany dělat všechno, aby tuto harmonii Duch svatý v církvi vytvářel. Proto svatý Pavel vybízí Filipány, aby nic nedělali z »hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě«, tedy z rivality, snahy ukázat se a vytáhnout se před druhými. Je zřejmé, že to není jenom záležitost naší doby, ale sahá daleko.“**

*„A jak často to nacházíme ve svých institucích, v církvi, ve farnostech či například v kolejích? Hašteření, snaha se ukázat, touha po prázdné slávě. Je vidět výskyt dvou červotočů, kteří požívají soudržnost církve a oslabují ji. Hašteřivost a touha po prázdné slávě odporují harmonii a svornosti. **A namísto hašteřivosti a prázdné slávy svatý Pavel každému doporučuje, ať »z pokory pokládá druhé za lepší«.** On to pocítoval. Sám o sobě přece říká, že není hoden se nazývat apoštolem, že je posledním. **A silně se pokořuje. Takové bylo jeho cítění: pokládal druhé za nadřazenější sobě.“***

Papež dále zmínil sv. Martina de Porres, „skromného dominikánského bratra“, jehož liturgickou památku dnes církev slaví, a řekl o něm: „Jeho spiritualita spočívala ve službě, protože všechny ostatní - i ty největší hříšníky - pokládal za lepší. A opravdu to tak cítil... Svatý Pavel potom každému radí, aby nehleděl na vlastní prospěch.“

„Usilovat o prospěch druhých. Sloužit druhým. V tom spočívá radost biskupa, když svoji církev takovou shledává, tedy se stejným cítěním, stejnou láskou, jednomyslností a svorností. Takové ovzduší si Ježíš přeje v církvi. Je možné mít odlišné názory. Dobře. Vždy však v tomto ovzduší, v této atmosféře pokory, lásky a bez pohrdání kýmkoliv.“

V souvislosti s dnešním evangeliem (Lk 14,12-14) papež František dodal:

*„Je ošklivé, když jsou v církevních institucích, v diecézích a ve farnostech lidé, kteří hledají vlastní prospěch a nikoli službu, nikoli lásku. Ježíš nám v evangeliu říká: nehledej svůj prospěch, nejdí cestou vzájemných protislužeb.- »Já ti dám to a ty mně ono.« - V podobenství radí zvát na hostinu ty, kteří to nemohou oplatit. To je nezištnost. Jestliže je v církvi harmonie a jednota, nehledá se vlastní prospěch a vládne postoj nezištnosti. **Dobro prokazují, s dobrem neobchodují.“***

Papež nakonec vyzval ke zpytování svědomí: „Jak je tomu v mojí farnosti, v mojí komunitě? Má tohoto ducha? Jaká je moje instituce? Je tam tento duch láskyplného cítění, jednomyslnosti a svornosti bez hašteření a touhy po prázdné slávě? Pokládáme druhé za lepší než sebe ve své farnosti, ve své komunitě? Možná objevíme, že něco je třeba vylepšit. **Jak to dnes mohu zlepšit?**“ – končil papež dnešní ranní kázání v Domě sv. Marty.

Vzkříšení je odpověď na dlouhé hledání Božího lidu

Papež František dnes dopoledne ve Svatopetrské bazilice slavil zádušní mši svatou za kardinály a biskupy, kteří zemřeli v průběhu uplynulého roku. Od loňského listopadu odešlo na věčnost deset členů kardinálského sboru a sto jedenáct biskupů ze všech částí světa. Svatý otec ve své homilii mluvil o víře ve vzkříšení a mimo jiné řekl:

„Událost vzkříšení je odpovědí na dlouhé hledání Božího lidu, na hledání každého člověka a celého lidstva. Každý z nás je pozván, aby do této události vstoupil. Jsme zváni, abychom nejprve stáli před Ježíšovým křížem jako Maria, ženy a setník, abychom slyšeli Ježíšův výkřik a jeho poslední vydechnutí a nakonec ticho, ono ticho, které trvá celou Bílou sobotu. A potom jsme zváni k tomu, abychom šli ke hrobu, viděli, že veliký kámen je odvalen, a uslyšeli zprávu: „Byl vzkříšen, není tady“ (Mk 16,6). Tam je odpověď. **Tam jsou základy, skála. Nikoli v „přemlouvavých slovech moudrosti“, nýbrž v živoucím slově**

Ježíšova kříže a vzkříšení.

Apoštol Pavel hlásá právě toto – Ježíše Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Bez Jeho vzkříšení je naše víra prázdná a slabá. Jelikož On je vzkříšen, či ještě lépe On je vzkříšení, je naše víra plná pravdy a věčného života.“

4.11.2014

Papež o strachu před nezištnou Boží štědrostí

Boží království se nedává protislužbou, Bůh obdarovává gratis – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Svatý otec vysvětloval, že někdy odmítáme Pánovo pozvání na slavnost ze sobectví či touhy po moci. Jindy zase Bohu důvěřujeme, ale ne přespříliš.

Jeden muž uspořádá velkou hostinu, ale pozvaní se vymlouvají, proč nemohou přijít. Tuto epizodu z dnešního evangelia (Lk 14,15-24) komentoval papež František. „Toto podobenství – řekl – nás nutí k zamyšlení, protože všem se líbí jít na hostinu, jsou-li pozváni. Na této hostině se však třem pozvaným, kteří figurují v podobenství jako příklad mnohých, něco nelíbilo. Jeden říká, že se musí jít podívat na pole, které právě koupil. Patrně chce pocítit, že je majitelem, a dává přednost samolibosti, pýše a moci před usednutím ke stolu jako jeden z mnoha. Další si koupil pět párů býků, soustředí se na obchody a nechce ztrácet čas s ostatními. Poslední se vymlouvá na to, že se oženil, a nemůže přijít. Nechce vzít nevěstu na hostinu, myslí jen na sebe, je sobcem. Vcelku vzato – shrnul papež – **všichni tři upřednostňují sami sebe před společnou hostinou. Nevědí, co je to slavnost. Vždycky tu vystupuje nějaký zájem**, pomýšlení na protislužbu, na to, zda se to nějak vyplatí, jak ukazuje Ježíš.

*„Kdyby pozvání znělo například: »Přijďte, budou u mne dva, tři přátelé, zahraniční obchodníci, můžeme něco společně dohodnout«, jistě by se nikdo z nich nevymlouval. Vylekala je však ta nezaslouženost. Jedni se tam účastní stejně jako druzí. Odrazovalo je tedy jejich sobectví, snaha být středem všeho. **Je nesnadné naslouchat Ježíšovu hlasu, Božímu hlasu, krouží-li někdo kolem sebe sama a nemá horizont, protože je horizontem sám sobě.** A je za tím něco dalšího, hlubšího, tedy strach z nezaslouženosti. Máme strach z Boží štědrosti, která je tak obrovská, že se jí děsíme.“*

Dochází k tomu proto – pokračoval papež – že máme často bolestné životní zkušenosti. Stejně jako v případě emauzských učedníků, kteří odcházejí z Jeruzaléma, nebo Tomáše, který se chce dotknout, aby uvěřil. Když se nabízí příliš – dodal František s odkazem na lidové úsloví – pojme i světec podezření, protože štědrost je přílišná. A nabízí-li nám Bůh takovouto hostinu - vyvodil papež – pak si pomyslíme, že je lépe se do toho nemíchat.“

*„**Jsme si jistější ve svých hříších. Jsme ve svých omezeních, ale doma. Je třeba vyjít ze svého domu a jít za Božím pozváním, do Božího domu, spolu s ostatními.** Máme strach. My všichni křesťané máme tento strach, skrytý a v pozadí. Jenom aby něčeho nebylo příliš. Jsme katolíci, ano, ale ne příliš. Důvěřujeme v Pána, ale ne příliš. Toto »ne příliš« poznamenává náš život, činí nás malichernými. **Zakrňujeme.**“*

„Jedna věc mne vede k zamyšlení – řekl dále papež. – Když totiž služebník oznámil pánovi reakci pozvaných, ten se rozhněval, protože byl znevážen, a poslal služebníka, aby z náměstí a z ulic přivedl všechny žebráky a mrzáky. Pán řekl služebníkovi, aby je donutil přijít na slavnost. Mnohokrát – podotkl papež – musí Pán jednat s námi stejně: pomocí zkoušek, mnoha zkoušek.“

„Donuť je, protože tady bude slavnost. Je to nezištná štědrost. **Donuť srdce, duši uvěřit, že v Bohu je nezištnost, že Boží dar je zadarmo**, že spásu si nelze koupit. Je to velký dar. A Boží láska je darem největším. Toto je nezištná štědrost. A my máme trochu strach a myslíme si proto, že svatost si uděláme sami, a nakonec se staneme tak trochu pelagiány! Svatost a spása je však zdarma!“

„Ježíš – uzavíral papež – zaplatil slavnost svým ponížením až k smrti, smrtí na kříži. A to je obrovská štědrost. **Hledíme-li na krucifix, představme si, že je vstupenkou: »Ano, Pane, jsem hříšník, spáchal jsem toho tolik, ale hledím na Tebe a jdu na Otcovu slavnost. Důvěřuji. Nebudu zklamán, protože Ty jsi zaplatil všechno«**. Dnes – končil papež František ranní kázání – nás církev žádá, abychom neměli strach z Boží štědrosti. Musíme jen otevřít srdce a učinit ze své strany, co můžeme. Obrovskou slavnost však připravuje On.“

6.11.2014

Bůh není spekulant, nýbrž Otec

Opravdový křesťan se nebojí ušpinit si ruce s hříšníky a riskovat svou pověst, protože má srdce u Boha, který chce, aby se nikdo neztratil – zdůraznil papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Jádrem homilie papeže Františka byla dvě podobenství o ztracené ovci a ztracené minci z dnešního evangelia (Lk 15,1-10). Farizeové a učitelé Zákona se pohoršovali, protože Ježíš »přijímá hříšníky a jí s nimi«. „To byl opravdový skandál v té době a pro tyto lidi – poznamenal papež a dodal: Představme si, kdyby v té době existovaly noviny!.. Ježíš však přišel právě proto, aby hledal ty, kteří se od Pána vzdálili. Tato podobenství nám odhalují srdce Boží. **Bůh se nezastavuje, Bůh nejde jenom k určité hranici, nýbrž až na dno, vždycky na konec, nezastavuje se v půli cesty ke spáse se slovy: »Udělal jsem všechno. Dál už je to jejich problém«**. Stále vychází a snaží se.“

Farizeové a učitelé Zákona se však zastavují v půl cesty. Je zajímavé, aby bilance zisků a ztrát byla víceméně příznivá, a s tím se spokojili. Jakoby říkali: »Pravda, ztratil jsem tři mince, ztratil jsem deset ovcí, ale vydělal jsem hodně«. Takto Bůh neuvažuje. Bůh není spekulant, nýbrž Otec. Zachraňuje až do konce. Taková je Boží láska. **Je však smutné – podotkl papež – zůstává-li pastýř v půli cesty.**“

„**Smutný je pastýř, který otevře kostel, zůstává tam a čeká. Je smutný křesťan, který ve svém nitru, ve svém srdci necítí potřebu říkat druhým, jak dobrý je Pán.** Jaká zvrácenost je v srdci těch, kteří se považují za spravedlivé, tedy těchto farizeů a učitelů Zákona! Oni si nechtějí ušpinit ruce s hříšníky. Vzpomeňme, jak smýšleli o Ježíši: »Kdyby byl prorokem, věděl by, kdo je ta žena...«. Byli naplněni pohrdáním. Lidi použili a potom jimi pohrdli.“

„Být pastýřem v půli cesty – pokračoval papež – je selhání. Pastýř má mít Boží srdce, jde až na konec, protože nechce, aby se někdo ztratil.“

„**Opravdový pastýř, opravdový křesťan má v sobě tuto horlivost. Říká si: »nikdo at' nezahyne«**. Proto nemá strach, že si ušpiní ruce. Nemá strach. Jde, kam má jít. Riskuje svůj život, riskuje svou pověst. Riskuje, že přijde o svoje pohodlí, svůj status, a že pozbude církevní kariéry. Je však dobrým pastýřem. Všichni křesťané mají být takoví. Je velice snadné odsoudit druhé – celníky a hříšníky – jako to činili farizeové, ale není to křesťanské. Není to hodné Božích dětí. Boží syn jde až do nejzazšího bodu, dává život jako jež dal za druhé Ježíš. Nemůže být spokojený a klidný, starat se jen o

sebe, svoje pohodlí, svou pověst, svůj klid. Pamatujte si: nikdy pastýři napolovic! Křesťané napolovic! Nikdy! Tak si počínal Ježíš.“

„Dobrý pastýř, dobrý křesťan – řekl dále papež – vychází, je stále připraven vyjít, vycházet ze sebe a jít k Bohu, v modlitbě, v adoraci. Je na cestě ke druhým, aby jim přinesl poselství spásy. Dobrý pastýř, dobrý křesťan ví, co je to něha.“

*„Tito učitelé Zákona a farizeové to nevěděli. Nevěděli, co to je naložit si na ramena ovci a jemně ji odnést k ostatním na své místo. Tito lidé nevěděli, co je to radost. Poloviční křesťan a pastýř se možná umí bavit, být spokojen a zakoušet klid, neumí se však radovat, mít onu rajskou radost, která přichází od Boha a která je vlastní srdci Otce, který vyšel zachraňovat. »Slyšel jsem nářek Izraelitů a vytáhnul jsem do boje«. **Je krásné nemít strach, že budeme pomlouváni, když jdeme hledat bratry a sestry, kteří jsou daleko od Pána. Prosme o tuto milost pro každého z nás a pro naši matku, církev svatou.**“*

Petrův nástupce: Pomáhejme církvi být stále více v Kristu a s Kristem

Účinnost křesťanského poselství by byla větší, kdyby křesťané nebyli rozděleni – řekl Petrův nástupce na dnešním setkání se sedmadvaceti členy Světové evangelikální aliance, která sdružuje pentekostální církevní sbory. Papež František řekl, **rozdělení mezi křesťany hyzdí krásu evangelia** a vybídnul katolíky a evangelikály ke vzájemným kontaktům.

„Pomáhejme církvi být stále více v Kristu a s Kristem“ – nabádal papež a zdůraznil, že – „Boží království nás předchází stejně jako tajemství jednoty církve“. Již v počátcích – řekl dále – docházelo mezi křesťany k rozdělením a dodnes trvá rivalita, což oslabuje naši schopnost plnit příkaz Páně hlásat evangelium všem národům.“

„Naše rozdělení hyzdí krásu nesešivaného Kristova roucha, ale neničí zcela hlubokou jednotu zrozenou milostí ve všech pokřtěných (srov. Unitatis redintegratio, 13). Účinnost křesťanského poselství by zajisté byla větší, kdyby křesťané překonali svá rozdělení a mohli společně slavit svátosti a společně šířit Boží Slovo a dosvědčovat lásku.“

Papež pak s potěšením konstatoval, že „v různých zemích světa navázali katolíci a evangelikálové přátelské vztahy a spolupráci.“ Zdůraznil také pokrok, ke kterému došlo na jednání mezi Papežskou radou pro podporu jednoty křesťanů a Světovou evangelikální aliancí. Podařilo se tak vyjasnit určitá nedorozumění a ukázat cestu k překonání předsudků.

„Drazí bratři a sestry, mám důvěru v to, že Duch svatý, který vane v církvi svou mocí, odvahou, vytrvalostí a tvorbou nových metod evangelizace, pomůže zahájit novou etapu v relacích mezi katolíky a evangelikály. Etapu, která umožní realizovat plněji Pánovu vůli nést evangelium až na konec země (srov. Sk 1,8).“

7.11.2014

Kde je moje vlast? V nebi či na zemi?

Také dnes existují „pohanští křesťané“, kteří „jednají jako nepřátelé Kristova kříže“ – upozornil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že je nezbytné odolat pokušením zesvětštění, která nás přivádějí ke zkáze.

Slova svatého Pavla z dnešního čtení listu Filipanům (3,17-4,1) byla papeži podnětem k promluvě o dvou skupinách křesťanů, kteří existují dnes stejně jako za dob apoštola národů: **křesťané prospívající ve víře a křesťané jednající jako nepřátelé Kristova kříže.** „Obě dvě skupiny – řekl papež – byly v církvi, všichni společně chodili v neděli na mši, chválili Pána, říkali si křesťané. Jaký byl mezi nimi rozdíl? Nepřátelé Kristova kříže byli křesťané zesvětštělí, křesťané podle jména, kteří se vyznačovali dvěma a či třemi křesťanskými znaky. To bylo vše. Byli to pohanští křesťané! Jméno křesťanské, ale život pohanský. Jinými slovy pohané s křesťanským nátěrem jeví se jako křesťané, ale v jádru byli pohané.“

*„Také dnes jich existuje mnoho! **Také my si musíme dávat pozor, abychom nesklouzli na tutu cestu pohanských křesťanů, tedy zdánlivých křesťanů. Pokušení zvyknout si na průměrnost, křesťanskou průměrnost vede tyto křesťany ke zkáze, protože jejich srdce zvlažní, stávají se vlažnými. A vlažným říká Pán příkrá slova: »Nejsi studený, ani horký, vyplivnu tě ze svých úst«.** To je hodně silné! Jsou to nepřátelé Kristova kříže, přijímají jméno, ale nenásledují požadavky křesťanského života.“*

Pavel – pokračoval papež – říká o křesťanech, že »mají svou vlast v nebi« (Flp 3,20). Vlast tamtěch je pozemská. Je z tohoto světa, nikoli v nebi. Jsou občany tohoto světa. Jejich příjmení je zesvětštěné. Střezte se jich!“ František podotkl, že všichni - včetně jeho - si musíme klást otázku: „Nemám něco z nich? Nemám v sobě něco z tohoto zesvětštění? Něco z pohanství?“

*„Rád se chlubím? Mám rád peníze? Líbí se mi domýšlivost, pýcha? Kde mám svoje kořeny, tedy kde je má vlast? V nebi nebo na zemi? V tomto světě nebo zesvětštělém duchu? Naše vlast je v nebi, odkud očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. A oni? Jejich koncem bude záhuba! Nalakování křesťané skončí špatně... Hleďte tedy ke konci: **kam tě vede občanství, které nosíš v srdci? To pozemské vede do záhuby, Kristův kříž vede na setkání s Ním.**“*

Papež poukázal na **některé znaky „srdce“, z nichž je patrné, že „skluzává do pozemskosti, do zesvětštění.** Máš-li rád peníze, lpíš-li na penězích, samolibosti a pýše, pak jdeš špatnou cestou. Pokud se však snažíš milovat Boha, sloužit druhým, jsi pokorný, mírný a sloužíš druhým, pak jdeš cestou dobrou. Tvoje občanství je správné, nebeské! To druhé tě naopak povede špatně. **A Ježíš – poznamenal papež – vroucně prosil Otce, aby uchránil Jeho učedníky před duchem tohoto světa, tohoto zesvětštění, které vede do záhuby.**“

Potom se papež zaměřil na podobenství o nepoctivém správci z dnešního evangelia (Lk 16,1-8), který podvádí svého pána:

„Jak došel tento správce z evangelia až k tomu, že podváděl a okrádal svého pána? Ze dne na den? Nikoli! Ponenáhlu. Jednou nějaká levota tady, jindy úplatek tam, až se ponenáhlu stane zkaženým, zkorumpovaným. Cesta zesvětštění, kterou jdou nepřátelé Kristova kříže, je taková, vede do zkaženosti. A končí jako tento muž, který krade bezostyšně...“

Papež se pak vrátil zpět k slovům svatého Pavla, který **vybízí křesťany, aby »stáli v Pánu pevně« a „nedovolili srdci ochabnout a skončit v nicotě, ve zkaženosti. A to je milost, o niž je třeba prosit.** V tom spočívá spása, tam bude přeměna a oslavení. Stůjte pevně v Pánu, v příkladu Kristova kříže, v pokoře, chudobě, mírnosti, službě druhým, adoraci a modlitbě“ – končil papež František dnešní ranní kázání v Domě sv. Marty.